

Ἐν Λονδίῳ 1851

Εἰκόνα ἀγαπητῆ τῆς γυναικός μου,
Τώρα ἔλα καν' ἐσὺ στὴ συντροφιά μου.
Κατοίκα πάντα μέσα στὴν καρδιά μου,
Καὶ φύλαμε ὄχ τσὴ πλάνεσες τοῦ κόσμου.

Ἐσὺ γιὰ 'μὲ Προστάτης Ἄγγελός μου,
Ἄμεμπτα φύλαε τὰ πατήματά μου
Καὶ προτοῦ σκοτισθοῦν' τὰ λογικά μου,
Πρόλαβε, τρέξε σὺ καὶ λάμψε ἐμπρός μου.

Ναί, τὸ φῶς σου 'ξυπνάει τὴν ἀρετὴ μου,
Καὶ πιστόνε σ' ἐσένα μὲ βαστένει.
Γιατὶ τόσο σ' αἰσθάνομαι 'δική μου,

Τόσο μὲ τὴ ψυχὴ μου ζυμωμένη,
Ποῦ δὲν ἠξέρω πλέον στὴ διαλογὴ μου
Πῶς νὰ σὲ 'πῶ: γυναίκα μου ἢ ψυχὴ μου.

Ἀνδρέας Λασκαράτος